

Elemental, estimat Watson

Dilluns 2

Si les tres setmanes anteriors no li ho havien deixat prou clar, aquest primer dia feiner del 2012 en què comença la quarta setmana del seu judici fa veure a Francisco Camps que ja no és el rei. O que ja no se'n pot sentir, vaja. Perquè els vuit caps d'any en què va ser president, els que van del 2003 al 2010, a Camps el maquillaven com mai i es vestia amb cura –de Milano? de Forever Young? d'El Corte Inglés?– per tal de llegir el seu discurs institucional als valencians. Menys transcendental que el del monarca espanyol, sí, però tan solemne i pompos com aquell.

A Camps, avui no sols l'acompanya la seua esposa, Isabel Bas, sinó també el tercer dels seus fills, el més petit, a qui encaixa la mà i acarona detingudament davant els ulls de la resta de la sala, jurat inclòs.

Ironies del calendari judicial, però, avui declara Luis Rosado, un dels últims consellers que Camps va nomenar –ho és de Sanitat– i el primer membre del govern valencià que visita el malalt des que el 12 de desembre van ingressar-lo al Tribunal Superior valencià.

Rosado, doncs, no fa acte d'aparició per a fer costat a l'ex-president als bancs reservats al públic, sinó que seua a la butaca dels testimonis. Com tants altres, va participar en una contractació d'Orange Market, en el seu cas durant l'etapa en què fou secretari autonòmic del ram, però de seguida s'afanya a matisar –li ho facilita l'advocat de la defensa de Camps, Javier Boix– que aquella fou una adjudicació “menor”. També assegura haver assistit a tot d'actes públics del PPCV, però en desconeixia els organitzadors, que resultaven ser els mateixos que els contractistes de la Generalitat.

—Suposava que els actes els organitzava algú, però no sabia qui.

El lletrat de l'acusació popular, Virgilio Latorre, li explica que en realitat no fou un únic contracte, que va signar amb Orange Market en qualitat de secretari autonòmic. Que foren quatre, però amb

La quarta setmana del judici del ‘cas dels vestits’ tanca la fase testimonial i obre la pericial. Inspectors d'hisenda, perits i auditors desfilen per la sala. I Camps, novament advertit d'expulsió.

diverses empreses del que ell anomena el “grup Correa”. Rosado, tanmateix, tampoc “no sabia” que Easy Concept i Diseño Asimétrico pertanyien a l'òrbita d'Álvaro Pérez i companyia. Les adjudicacions van fer-se de manera negociada, sense concurs públic.

A continuació declara l'actual alcalde de Castelló de la Plana, el metge Alfonso Bataller, que va succeir a Alberto Fabra al consistori i abans havia estat director general i sots-secretari de la Conselleria de Sanitat. Ell va atorgar a Orange Market els premis Salut i Societat.

—Un únic contracte? –li pregunta Latorre.

—Un només, sí.

—Només un, doncs? –repregunta.

—Dos, em sembla.

Amb idèntic *modus operandi* que a les anteriors ocasions, Latorre es proposa de “refrescar-vos la memòria” i esmenta Servimadrid Integral i Diseño Asimétrico com a contractistes del mateix acte.

—No, no era un concurs amb publicitat –admet Bataller.

Joaquín Vilanova, ex-tècnic jurídic de l'Agència Valenciana de Turisme (AVT), compareix després i no recorda cap ocasió en què integrara una mesa de contractació i Orange Market no en resultara l'escollida. I tot seguit entra Arantxa Vallés, que fou gerent de la Societat Gestora de Projectes Temàtics de

la Comunitat Valenciana. Esposa de l'ex-conseller de Sanitat Manuel Cervera, Vallés va adjudicar a Orange Market la inauguració de la Volvo Ocean Race, que tenia Alacant com a punt de partida. Dels 19 milions que va invertir la Generalitat en l'esdeveniment, la inauguració se'n va endur 495.000 euros. Álvaro Pérez, és clar.

—Coneixiem Orange Market, que treballava per al PP, i ens agradava com ho feia.

Ara accedeix a la sala Ana María Brau, coordinadora del servei de promoció de fires de l'AVT. Diu que ha participat “en una o dues” meses de contractació i que el beneficiari ha estat l'empresa de Pérez. En una esllavissada, assumeix que “tenia informes a la taula que recomanaven d'adjudicar el pavelló valencià de Fitur a Orange Market”.

Juan Ramón Sanchis, ex-cap de la unitat pressupostària de l'AVT, també va ser part de dues meses de contractació del pavelló de Fitur –Orange Market se'n va embutxacar més de sis milions, en cinc edicions– i, a preguntes de Boix, diu que mai no van parlar dels suposats regals que Camps rebia de l'empresa en qüestió.

—Acostumeu a parlar dels delictes que cometen els vostres superiors? –li demana després Latorre.

—No.

És el torn de Jordi Barberà, treballador de l'AVT de fa 26 anys, cap de la unitat econòmic-administrativa. “Crec que vam actuar de manera objectiva, com sempre”, es limita a afirmar quan li pregunten per què va triar Orange Market les dues ocasions en què va ser en una mesa adjudicatària.

La jornada es clou amb dos testimonis peculiars. L'ex-escorta de Camps i qui encara és el seu xofer. Els qui l'acompanyaven a Madrid i guaitaven al cotxe mentre el president escollia roba al Milano del carrer de Serrano i al Forever Young del passeig de la Castellana, davant de l'estadi del Reial Madrid.

L'escorta, que ha consensuat abans la seua declaració amb Boix, jura que Camps va demanar-li diners un dia que no en duia, a fi de pagar la roba que havia adquirit.

—Li vaig donar tant com duia damunt: 200 euros repartits en dos bitllets de 100. Ho recorde molt bé, perquè no n'acostume a dur, de 100.

Evoca Camps eixint de Forever “amb dues bosses grans” i, per a refermar la versió oficial, garanteix que mai no l’ha vist “amb cap targeta de crèdit”.

—Jo em quedava a fora, però. No sé si pagava o no, a dins.

Una patinada entre línies que s’afegeix a una altra que deixa anar quan afirma que Camps va retornar els quatre “portavestits” —no n’hi havia, de vestits?— a la botiga Milano i no a Forever Young, com ha sostingut la defensa fins ara.

I quan és preguntat per Latorre, afegeix encara més intriga a aquelles visites tèxtils:

—No us va tornar el canvi?

—No.

—S’ho va gastar tot, per tant?

—Potser sí.

Uns enigmes que fan remoure Camps del banc que ocupa, des de la setmana passada ben a la vista del magistrat Juan Climent, que l’avisava de nou:

—Senyor Camps, no feu cap gest al testimoni i gardeu silenci absolut, o prendré mesures —no pas mides.

La fase testimonial es tanca avui amb la declaració del xofer de Camps, Francisco Campos, que ressegueix la pista de Boix i presenta un Camps auster, que “sovint dinava a bars de carretera quan anàvem i tornàvem de Madrid”. Confirma que l’ex-president “acostumava a demanar diners, però no a mi”, sinó als tres escortes que s’alternaven. “Després, els els solia retornar quan arribava a casa”, rebla. Un dels seus vicis: comprar llibres als establiments VIPS. Més propaganda gratuïta.

Dimarts 3

Comença la fase pericial del judici, la més tècnica i embolicada amb diferència. S’estrena amb dos perits de l’Agència Tributària espanyola i el censor i jurat de comptes Juan Carlos Torres. Els dos primers van analitzar la comptabilitat de les empreses de l’entramat Gürtel, i el tercer, que presideix el col·legi professional de censors del País Valencià, va elaborar un informe a instàncies de la defensa de Camps.

Intervenien tots tres alhora i hi suren contradiccions, però també molts aspectes en comú, gràcies al desgavell comptable de les empreses de la trama i a la facturació per conceptes falsos amb què

presumptament amagaven els regals alhora que els servien com a desgravació.

Els inspectors d’hisenda diuen que van verificar els pagaments de Pablo Crespo mentre el perit de Camps avisa que els tiquets de venda no es corresponen amb les quantitats abonades després. I no ho troba estrany perquè, de factura, “jo tampoc no en demane en baixar del taxi”.

Els inspectors remarquen que van demanar en vuit ocasions a Camps que aportara les factures de la roba adquirida, però no en van trobar resposta. La fiscal Sabadell, primmirada com és, detalla cada compra —o regal— de Milano, i ho resumeix amb “set vestits i tres america-

nes”. Les entallades, les modernetes que Camps no volia vestir i Álvaro Pérez li va fer veure que li paraven tan bé.

Torres acudeix a salvar el seu client i branda la teoria d’una “trama de facturació falsa” i de l’existència de “documentació molt fràgil i poc fiable”. Pressuposa que tot plegat pot tractar-se d’una trama “per a fer diners negres”. No per a netejar-los, sinó al revés.

La defensa, en referència a diverses factures que sumen 4.040 euros, alerta que la quantitat ingressada fou de 4.040,40, i li sembla estrany. Però quan Latorre mostra a Torres dades dels inventaris de Milano que aquest “no havia

Ricardo Costa i Francisco Camps, els dos acusats, amb el lletrat del primer, Juan Casanueva. L'ex-president valencià, cada dia més neguitós, ha estat amenaçat d'expulsió pel magistrat Climent.

Un dels testimonis revisa documentació de la causa. El sumari del cas dels vestits supera els 19.000 folis.

vist”, aconsegueix que “no puga mantenir” que alguns pagaments es corresponguen amb els de Camps.

La seua germana petita, Leonor, li diu des de la primera fila del públic “tranquil, tranquil”, i l’ex-president tanca els ulls, mira cap al cel i estreny el puny esquerre. Avui ha dut un rosari.

Torna a aparèixer l’americana de vellut que potser Camps s’endugué un mes de juliol, i el seu lletrat, amagant el riure, pregunta als perits si “més enllà de l’exotisme, això pot ser cert”. Latorre, però, ja ha deixat clar el missatge que volia transmetre al jurat: després dels quatre vestits retornats per Camps, les adquisicions a Milano van ser “tres vestits i tres americanes”. Un aperitiu d’allò que s’enduria de Forever Young. I Boix, tan despert, ha insinuat el pagament en efectiu, que els perits d’hisenda consideren “impossible de comprovar qui l’ha fet”.

Encara més hàbil, l’advocat de Ricardo Costa, Juan Casanueva, va per feina i aquest matí en què continuen declarant extrau dels perits allò que vol: que el nom del seu patrocinat no figura enlloc, tret d’un paper manuscrit a què sempre treu importància.

—De la informació que heu analitzat podeu deduir cap pagament de roba a Ricardo Costa?

—No.

Quan es refereix a Latorre, Casanueva el cita com “l’advocat dels quatre dipu-

tats del PSOE”. Els que van personar-se com a acusació particular.

Dimecres 4

Avui declaren dos perits més, els que van analitzar la caixa B d’Orange Market. Parlen més clar que els inspectors d’hisenda d’ahir i diuen que encara sort que “Pablo Crespo ho anotava tot, i així vam poder desllorigar tots els fons ocults” que controlaven, que eren molts. I aporten alguna curiositat, com ara que “amb els diners de la caixa B, Francisco Correa sufragava la residència de son pare”.

I de la caixa A, diuen que “pimer sobretot eren ingressos procedents del PP, i després, gairebé tot provenia de la Comunitat Valenciana”. De la Generalitat, per a ser més clars. La inspectora, que és més severa que no l’inspector que seu al costat seu, etziba que “de factures per conceptes falsos [tela a l’engròs, sobretot], n’hi ha, però l’eixida de diners cap a Milano és ben fefaent”. L’inspector observa “tripijocs molt estranys” i diu que Milano, un cop absorbida per Cortefiel, mai no n’ha tornat a fer. I afegeix:

—Han canviat alguns conceptes, però han pagat fins l’últim euro [de la roba que se’n van endur i que van anotar a la llista “Comunidad Valenciana”, on hi havia els noms de Camps i Costa].

I el magistrat Climent, amb la mateixa cantarella de sempre:

—Senyor Camps, no feu gestos!

Al carrer, vestit de manera esportiva i amb barba de quinze dies —des que es va nomenar el nou govern espanyol i en va restar al marge—, Esteban González Pons espera un taxi. El *clan del Agujero* eren Camps, ell i Gerardo Camps, però avui tot allò sembla la protohistòria. Cap dels tres no travessa un bon moment, i de fet els dos últims ni tan sols no s’acosten a visitar l’ex-company de carrera i ex-company de govern esdevingut presumpte culpable.

Dijous 5

A la nit vindran els reis de l’Orient amb els regals, però aquest matí es parla d’uns altres regals, al TSJCV. Avui passa per la sala Arturo Alfonso Cenjón, propietari de Cenival, l’empresa externa que auditava els comptes de Forever Young i la resta d’empreses d’Eduardo Hinojosa. Hi compareix com a perit perquè ha redactat un informe en què explica el flux de diners entre Forever Young i els seus clients i presumptes clients.

Cenjón assegura desconèixer “per què van esborrar el nom de Camps” dels tiquets en què apareixia, alhora que matisa que, “si hagueren pagat en efectiu, hi hauria tiquets a nom de Camps i de Costa”. I de Camps, atenció, n’hi ha. Amb el nom esborrat, això sí.

—Senyor Camps, que us veig!

Climent torna a amonestar-lo i ell no s’està de bellugar-se. Quan la fiscal Sabadell deixa clar que “coincideixen les dates, els imports i els conceptes” d’un conjunt de tiquets, i que “tan sols canvia que allà on deia ‘Camps’, diu ‘Álvaro Pérez’”, l’ex-president deu penedir-se d’allò que va dir a les fiscals el dia en què va prestar declaració com acusat, el famós dimarts 13 de desembre:

—Fins i tot vostès i jo podríem empatitzar.

La setmana entrant s’acabarà la fase pericial i començarà la documental, que donarà pas als informes de conclusions. Aquests, però, no es llegiran fins la setmana vinent, quan previsiblement hi haurà veredicta. Un mes i mig després.

Víctor Maceda